

STERREN EN SIRENEN

Sterren

en

sirenen

*Voor mam
Bedankt voor alles!*

Ook verschenen in deze reeks
Parel en Tij

Achter in dit boek staat een verklarende woordenlijst.

Anniek Rodenburg
Sterren en sirenen
© 2024 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Trefw.: zeemeerminnen, onderwaterwereld, magie, mysterie, middelbare school
NUR 285
ISBN 978 90 448 5229 5
D/2024/4124/008
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

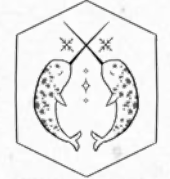
STORGI VAN DE VERENIGDE OCEANEN

Semua†
Atlantis, Okéano Kyté

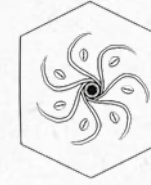
Arkteinen†
Austrel

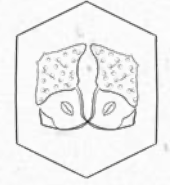
Undyntir
Boreadel

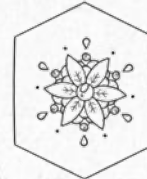
Mardici †
Kalyptikari

Gharybdiz
Zhabari

Thelxes
Trianth

Perlendi
Varunya

Sanmedúz
Mardellín

Koraleine
Koraqua

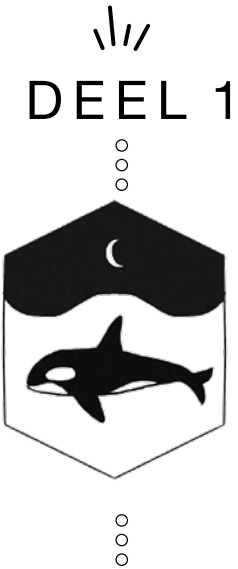
Shandianzi
Tian Ti

Tiburander
Equique

Daiomidez
Pe'lagau

NIEUWKOMER ESTELLRE STER VAN WINNIPEG

Het plotse debuut van Estellre Teeuwen is het gesprek van de dag in de schaatswereld. Hoewel de zestienjarige haar ticket voor de Olympische Winterspelen voor het kunstrijden al op zak heeft, aast Teeuwen ook op de allroundtitel bij de wereldbeker shorttrack in Canada. Met zo veel overwinningen in dit seizoen staat de piepjonge Teeuwen voor een unieke keuze: met welke schaatsdiscipline maakt ze haar Olympische debuut?

‘Weet ik veel,’ was haar antwoord tijdens de persconferentie op vrijdag, een week nadat ze bij Skate Canada International als eerste Nederlandse kunstschaatsster een gouden plak binnensleepte. Met de koele glimlach van een kampioen leunde ze over de rij microfoons. ‘Of ik nu drievoudige axels spring of door de geluidsbarrière schaats, voor mij blijft het ijs altijd even magisch.’

Erwen Huijs, Openbaar Dagblad

PROLOOG

Als er iets ergers bestond dan pizza's bezorgen met tegenwind, was het wel pizza's bezorgen met tegenwind en regen. Taeke Terpstra wist er alles van.

November was geen lieve maand. Zijn stormen hielden Nederland al weken in een houdgreep. Bezorgen op de fiets voelde daardoor als een knipoog naar de hel van '63. Toch trapte Taeke stug door, zijn tenen brandend op de trappers. Als de Elfsteden-schaatsers het toen konden, overleefde hij dit ook. Zo zoefde hij door de troosteloze wijken van Rotterdam-West. Blik op het asfalt, kubus op zijn gebolde rug. Nog even bikkelen, daarna kon hij eindelijk languit op de bank liggen. Met een beetje geluk was hij op tijd thuis om de Nederlandse shorttrackers live in actie te zien. Met nog meer geluk zag hij Schulting of Teeuwen goud binnenslepen. Met het meeste geluk lag Feyza aan zijn zijde.

Feyza Megaiz werkte achter de kassa en was het mooiste meisje van de wereld. Elke keer als ze Taeke een nieuwe bestelling meegaf, gaf ze hem er gratis een stralende glimlach bij. Met wimpers zoals Bambi en ogen als smeltende chocolaatjes. Misschien moest hij dat tegen haar zeggen, bedacht Taeke.

De ijzige regendruppels brandden gaatjes in zijn wangen, maar de gedachte aan Feyz (Fey? Feyzie? Waren ze close genoeg voor

bijnamen?) hield hem op de been. Hij zou haar mee uit kunnen vragen. Hopelijk hield ze van schaatsen. Maar wie hield er nou niet van schaatsen?

Taekes gps stuurde hem naar een laan vol portiekwoningen, alweer. Vandaag was hij al zeven portiektrappen op geklommen en zijn geblesseerde enkel was niet enthousiast om het weer te doen. Ach, hij zou in ieder geval voor een halve minuut even een dak boven zich hebben. Door samengeknepen wimpers heen scande hij het huisnummer. Hij zette zijn fiets op de standaard en klemde de warme tas tegen zijn heup. Tegelijkertijd staarde hij naar het bonnetje.

Volgens Feyza kon je van alles leren over een mens op basis van hun bestelling. 'Extra kaas wijst op een lijdend hart. Waarschijnlijk een geknapte relatie. Pizza veggie getuigt van mentale verwarring. Iemand die bewuste dieetkeuzes maakt, komt namelijk niet bij ons bestellen,' had ze laatst gezegd. Inmiddels voorspelde ze er zelfs de toekomst mee. Margarita? Liefde in het vooruitzicht. Hawaï? Een pijnlijke dood.

Een bestelling zoals deze zag Taeke niet vaak: 'Pizza chicken kebab and onion, zonder kipkebab, zonder rode ui (waag het niet om het er wel op te doen), extra kaas en een tranentrekkende hoeveelheid hete chilisaus. Bij ontvangst betalen.'

Taeke wist niet wat M.P. van Jacob Roggeveendreef 63 momenteel doormaakte, maar het kon niet goed zijn. Zijn bevroren vingers drukten de bel in. Na luid gestommel op krakende traptreden ging de voordeur open.

'Hoi.' Een jongen van zijn leeftijd leunde tegen de deurpost, zijn handen verstoep in zijn zakken. Zijn zwarte kabeltrui rook

naar wasverzachter. De synthesizerriedel van ABBA's 'Gimme! Gimme! Gimme!' loeide door de speakers.

Taeke schraapte zijn keel. 'Goedenavond. Dat is dan €9,69, alstu...'

De jongen haalde zijn hand uit zijn zak, een briefje van vijftig tussen zijn wijs- en middelvinger geklemd. 'Pizzabezorgers zijn de onbezongen helden van deze samenleving.' Hij blies een bruine pijpenkrul uit zijn blikveld. 'Als er iemand fooi verdient, ben jij het.'

Taeke kon zijn geluk niet geloven. Dit was een droom! Eigenlijk was hij helemaal niet ingeroosterd geweest om vanavond te werken. Hij viel in voor Tom, die met een hersenschudding in het ziekenhuis lag. Hij zou de buit uiteraard met hem delen. 'Wauw, dank u wel!'

De jongen vouwde zijn armen. 'Wat is je naam?'

'T-Taeke.'

'Was dit je laatste bezorging van de avond, Taeke?'

Hij knikte.

'Ben je wel eens te gast geweest bij een podcast?'

Hij schudde zijn hoofd.

Een grijns verscherpte de gezichtstrekken van de jongen. 'Wil je vanavond te gast zijn bij *Thelxes' Tango's*?'

Taeke schuifelde op zijn gympen. Pizzabezorgers mochten niet mee naar binnen. Bovendien wachtte Winnipeg op hem. Plus Feyza. 'Sorry, ik heb al plannen.'

De jongen rolde met zijn ogen. Ineens leken die feller. Groener. 'WEET JE HET ZEKER?'

Plotseling wist Taeke niets meer zeker, behalve dat de stem zo

mooi klonk. Waar kwam die echo vandaan? Hij voelde zijn kin omhooggaan, zodat hij weer oog in oog stond met de jongen, die ineens was veranderd. Zijn krullen hadden de kleur van rode wijn. Zijn ogen gloeiden als stoplichten. De mooiste ogen van de wereld. Feyza's gesmolten chocolaatjes waren er niets bij.

Voordat Taeke het doorhad, was hij over de drempel gestapt.

'HANG JE JAS MAAR OP. DOE ALSOF JE THUIS BENT,' galmde het tussen zijn slapen.

Taekes vingers ritsten zijn jas los. Zijn voeten volgden de vreemdeling de krakende trap op, alsof hij een marionet was geworden.

Dit was een nachtmerrie.

'Koffie?' vroeg de jongen, maar Taekes opengevallen mond maakte geen geluid. Lachend schudde de jongen zijn hand. 'Mauxo Thelxes,' zei hij, maar Taeke wist niet of het een naam of een toverspreuk was.

'Je hoeft niet bang te zijn,' stelde Mauxo hem gerust. 'Je kunt er toch niets aan veranderen. KOM VERDER.'

De stem echode uit elke hoek, alsof Taeke klem zat in een tunnel.

'Je hoeft niet veel te doen,' zei Mauxo. 'Ik ben vooral benieuwd naar een landmenselijke kijk op het succes van Waterloo. Misschien haal ik er nieuwe ideeën uit, snap je? Ik sta altijd open voor feedback.'

Taeke snapte het niet. Tot zijn opluchting kon hij zijn hoofd nog bewegen, waardoor hij een goede indruk kreeg van de kamer waarin hij zich bevond. Het was er kaler dan een afgetuigde kerstboom, met de muren half behangen en een bankstel

– waarschijnlijk van straat geplukt – eenzaam in het midden. Schimmel kroop over het plafond.

‘Ik woon hier niet,’ zei Mauxo vlug. ‘Maar als Peter Pennings gezonken kantoor ons iets kan leren, is het dat een goede operatie minstens twee hoofdkwartieren kent.’

Peter Penning. Hij was vaak in het nieuws geweest de laatste tijd. Hij had de Maas onderzocht tijdens de overstromingen. Hij kwam in een mediastorm terecht door een waslijst aan schandalen. Taeke wist niet om welke schandalen het ging; hij had zijn drie gratis onlineartikelen van de maand al opgebruikt. Wel herinnerde hij zich de reden waarmee Penning de krant van eergisteren had gehaald.

De man had een zware psychose gehad.

Taekes hart bonkte tegen zijn ribben. Mysterieuze psychoses klonken ineens niet zo mysterieus meer. Deze situatie telde meer rode vlaggen dan de openingsceremonie van de Olympische Spelen in China.

Vanuit zijn ooghoeken bestudeerde hij Mauxo, die meeneuriëde met ‘Super Trouper’ terwijl hij een microfoon in zijn laptop plugde. Taeke spotte een open raam. De boom buiten zou zijn val breken, hopelijk. Liever gekneusde ribben dan een gehackte hersenpan. Hij ademde diep in, maar zo makkelijk mocht het niet gaan.

‘Taeke, broski, wat doe je? GA LEKKER ZITTEN. Maar plof niet te hard neer, als je stuitje je lief is.’

Shit. Zijn benen stuurden hem naar de bank. Hij kon geen kant op.

Op Mauxo’s hoekige gezicht glom een brede glimlach. Hij

veegde zijn krullen achter zijn headset en griste een stanleymesje uit zijn broekzak. Nonchalant reet hij de pizza ermee in stukken.

Jep, Taeke wist het zeker. Hij zou deze kamer nooit meer verlaten. Alleen in een lijkzak, misschien.

Mauxo zette zijn tanden in de druipende kaas en ratelde tegen de microfoon. ‘Welkom bij weer een nieuwe aflevering van *Thelxes’ Tango’s*, de podcast waarin ik, Mauxomeile Thelxes van Trianth, zoon van Illeile Thelxes en Riveriënne Koraleine en trots lid van de Sireleite, jullie op de hoogte houd over mijn avonturen op het droge en natuurlijk over het succes van Plan Waterloo.’

Taeke duizelde.

‘Vanavond word ik vergezeld door Taeke, landmens en slaaf van de flitsbezorgersindustrie. Taeke, vertel wat over jezelf.’

Toen Taeke zweeg, verscherpte Mauxo zijn stem: ‘VERTEL WAT OVER JEZELF.’

De woorden lekten uit zijn mond. ‘Ik ben Taeke Terpstra ...’

‘Leuk.’

‘... ik ben bang ...’

‘Minder leuk.’

‘... ik ben zestien jaar ...’

‘Nice.’

‘... ik houd van schaatsen ...’

‘Yikes.’ Mauxo zuchtte. ‘Sorry, ik haat schaatsen.’

Nog een rode vlag.

‘Maar dat maakt niet uit,’ zei Mauxo vlug. ‘Alle meningen hebben waarde, zelfs als ze fout zijn. Daarom ben ik erg benieuwd naar jouw mening over mijn laatste succes.’ Glunderend vertelde hij over een of ander rif. Nee, ‘Riv’ was een persoon. Die een

prinses van iets was, maar dat zelf niet wist. Die magische waterkrachten had geërfd, die haar de waarheid zouden laten zien.

‘Waarom is dat slecht, vraag je je misschien af? Nou, niemand zit te wachten op de kinderen van Saphiéri Semua. Niemand. Nou ja, misschien zijn verwarde fanclub bij de Zusters, maar voor de rest is iedereen klaar met de Semua’s en de verschrikkelijke dingen die ome Saph in de naam van de Rivier heeft uitgevoerd. Snap je?’

Taeke snapte niets. Over welk koningshuis van welk land had Mauxo het überhaupt? België?

‘Illydice was misschien nog wel erger. Je eigen familie laten vallen, je eigen broer ...’ Zuchtend legde Mauxo zijn hand in zijn nek, mompelend: ‘Ik hoop dat jouw ooms en tantes leuker zijn dan de mijne.’ Zijn ogen glansden. Tranen? Waarschijnlijk van de hete chilisaus.

Snel herstelde hij zijn lach. ‘Gelukkig hebben we hun eerste dochter veilig achter de tralies. En Leila probeert niet eens te ontsnappen, want ze weet wat wij met haar zusje kunnen doen. Afspraak is afspraak. Rivs luizenleventje in Rotterdam zou op slag voorbij zijn. Geen van mijn twee nichtjes zou het daglicht ooit nog terugzien.’

Mauxo nam een hap van zijn pizza. ‘Klinkt dat duister?’ vroeg hij met volle mond. ‘Het is eigenlijk een win-win-win. Wij zijn blij dat de Semua’s niet meer regeren, Leila is blij dat Riv vrij en veilig is, Riv is blij omdat ze geen flauw idee heeft wie ze is en wat er speelt.’

Taeke lette alleen maar op de dichtslaande voordeur en de voetstappen op de gang. Er was iemand. Politie? Leger? Feyza?

Maar de geluiden op de trap lieten Mauxo koud. Hij ging trots

verder over hoe hij Riv voor de gek had gehouden door middel van een of andere Atlantiade. ‘Ze denkt dat de Rivier haar de kracht over het tij heeft gegeven omdat ze een kyrata heeft gered. Precies zoals Kleito Semua vijfhonderd jaar geleden. En aangezien de Zusters van het Rif haar zo streng riverisch hebben opgevoed, zal ze er nooit aan twifelen. Als de Rivier haar een missie op het land heeft gegeven, blijft ons Rivje ook trouw op het land.’

Mauxo leunde achterover, zijn handen triomfantelijk achter zijn krullen geplant. ‘Niet om op te scheppen, maar dat was een pittig briljant idee. Ik hoefde nauwelijks m’n gaven te gebruiken, alleen met Thijs dan. Ik heb nooit de controle verloren. Nul haken, nul ogen.’ Zijn glimlach verwijdde. ‘Alles gaat prachtig volgens plan.’

Pas toen de deur openging, keek hij op. ‘Neeltje! Leuk dat je er bent!’

Neeltje had dezelfde lieve chocolaatjesogen als Feyza. Haar haar was dik en lang; grauwe, zandbruine golven die haast dezelfde kleur hadden als haar huid. Kleine donkere moedervlekken clusterden boven haar wenkbrauw en aan de zijkant van haar wang. Haar zandloperfiguur was breed, gehuld in een terracottakleurige coltrui en een wijde spijkerbroek. Alles aan haar verschijning was zacht, alsof ze het nationale knuffelrecord op haar naam had staan.

‘Als ik nog één woord over de Atlantiade moet horen bijt ik de oren van m’n hoofd.’

Kennelijk was ze een wandelende tegenstelling.

‘Dat is anatomisch onmogelijk, vrees ik,’ zei Mauxo.

Neeltje wierp een blik op Taeke, maar negeerde zijn smekende ogen met een zucht. ‘Ik wil het niet weten.’

Plots plantte Mauxo zijn handen op Taekes schouders. Rillingen sijpelden over zijn huid. ‘Taeke, ontmoet Neeltje, m’n collega ...’

‘Niet je collega.’

Mauxo ging vrolijk verder. ‘Neeltje, ontmoet Taeke, mijn geëerde podcastgast van vanavond. We hebben boeiende gesprekken over waarom ik de beste sirene van mijn generatie ben.’

‘Dus je kidnapt weer een maaltijdbezorger?’

Weer?

‘Voor de volgende aflevering vraag ik jou, oké? Wil je de eerste selkie zijn bij *Thelxes’ Tango’s*?’

‘Ik word liever neergeknuppeld voor m’n bont.’

‘Fair.’

‘Waar ligt het spul?’

‘Koelkast.’

Terwijl Neeltje in de koelkast graaide, richtte Mauxo zijn glinsterende ogen weer op Taeke. ‘Sorry voor Neeltje. Zeehonden hechten geen waarde aan manieren.’

‘Zeehonden?’

‘Niet zo aibaar als je denkt, nee. Laten we weer verder praten over mijn successen ...’

‘Krant?’ vroeg Neeltje vanuit de keuken.

‘Raamkozijn,’ schoot Mauxo terug, waarna hij zijn microfoon greep en trots vertelde over hoe waterdicht zijn alter ego wel niet was.

Ondertussen belandde Neeltje met een krak op de gammele bank. Vloekend wreef ze over haar onderrug. ‘Ik haat stuitjes.’

Voor het eerst gleed er een glimp van frustratie over Mauxo’s

gezicht, maar hij hield zijn glimlach aangespannen. ‘Beste luisteraars, ik weet dat jullie hartstikke benieuwd zijn naar hoe ik op eigen houtje de laatste vrije Semua op een dwaalspoor houd. Toch, Taeke?’

Taeke zweeg.

Mauxo’s ogen gloeiden.

Taeke zei ja.

‘Dus, laten we ons vooral richten op Waterloo, in plaats van het weinig toevoegende achtergrondrumoer.’ Mauxo schroefde zijn theatrale lach aan. ‘Laten we luisteren naar mij: de prins van Trianth, de architect van de werkelijkheid, de beste sirene van de Sireleite ...’

‘Leila Semua was in de Noordzee,’ mompelde Neeltje zonder op te kijken van haar krant. Alsof het niets was.

Maar het was wél iets. Terwijl koffie uit Mauxo’s neusgaten sproeide, zag Taeke iets nieuws in de akelige groene ogen.

Angst.

Mauxo’s stem bleef koel. ‘Daar had je in principe ook mee kunnen beginnen.’

‘Jullie kunnen toch gedachtelezen?’

Mauxo’s neusvleugels deinden op en neer. ‘We kunnen gedachten planten. We kunnen informatie uit je dwingen. We kunnen het licht achter je ogen doven, maar gedachtelezen is onmogelijk. Heb je enig idee hoe rommelig de binnenkant van het brein is? Doet er niet toe. Hoe weet je ...?’

‘Veel rommeliger dan deze kamer is niet echt mogelijk.’ Neeltjes vinger wees naar een zwarte homp schimmel aan het plafond. ‘Daar zit asbest in.’

Mauxo luisterde niet en lachte van ongeloof. ‘Ik was vorige week nog bij haar. Ze kan niet ontsnapt zijn. Ze is niet vrij.’

‘Volgens m’n zus zag ze er anders best vrij uit,’ zei Neeltje. ‘Omringd door kyrata’s. En d’r zusje was er ook.’

Mauxo werd lijkbleek. ‘Je maakt een grapje.’

‘Maak ik ooit grapjes?’

Eindelijk. Een kans. Taeke twijfelde geen seconde. Hij schoot van de bank en rende naar het raam. Sneller dan Sven en Ireen en Kjeld, en zelfs Estellre op de 5000 meter ...

‘STA STIL.’

Taeke hield zijn hart vast toen hij verstijfde.

Ineens stond MAUXO naast hem. ‘GEEF ME HET VIJFTIGJE TERUG.’

Veroordelend rolde Neeltje met haar ogen.

‘Heb je enig idee hoe zwaar het is om een sirene te zijn in deze economie?’ katte Mauxo naar haar. Het luchtige toontje was verdwenen. Elk woord klonk als een dreigement. Hij koos voor stilte toen hij het raam verder opende. De ijzige kou van de nacht gonsde naar binnen, maar Taekes zenuwen fikten van angst.

Met moeite toverde Mauxo een grijns op zijn gezicht, zijn ogen gevuld met een gevaarlijke gloed. ‘Bedankt voor je deelname aan *Thelxes’ Tango’s*. VERGEET DAT JE HIER OOIT BENT GEWEEST.’

De herinneringen smolten. Ogen werden wazig als waterverf. Taeke vergat alles.

Het silhouet van de mysterieuze jongen – wat was zijn naam ook alweer? – draaide zijn rug naar hem toe. Slenterde terug naar de bank. Gaf een laatste instructie.

‘EN SPRING.’

Uiteindelijk kreeg Taeke de shorttrackers te zien. De tv boven zijn ziekenhuisbed zond de herhaling uit. Ook al hingen zijn gegipste benen in zijn blikveld, ook al had hij geen idee hoe hij ze had gebroken, hij genoot.

Immers had Feyza Megaiz hem een beterschapskaart gestuurd.